

Köszönöm Teresa, hogy nem vetted fel a telefont azon a nyáron!

Köszönöm Volpe, hogy befejezhettem a könyvet, még mielőtt felhívtál volna!

Váratlan vendég

Adél kivételesen szülei villájában tartózkodik, s mint ilyenkor általában, most is gondolataiba merülve foglalja el magát a házimunkában. Fülében i-pod, amiben kedvenc Gianna Nannini száma szól: Ogni tanto mi sorprendo...(Időnként meglepem magam..)

Este fél 8 van, a család a híradót nézi.

Adél miközben felkapja a fejét egy tudományos hír hallatán, a konyharuhát száradni teszi a szekrényajtóra, kifelé menet az előszobai tükör előtt megáll, hogy megfésülködjön. Korán kezdett őszülni, haja sűrű és gyorsan nő, hajfestésre sokat kell költenie, de ami őt jobban zavarja, az az idő, amit a fodrásznál tölteni kell. Úgy látja, az utóbbi években bár kicsit lestrapálta magát, de a melle még szép, ezt sokan szerették is benne mindig. Általában véve fiatalabbnak nézik öt-hat évvel is a koránál, szóval olyan nagy gond nincs még - konstatálja szigorú tárgyilagossággal...

Idén negyvenéves, talán most jött el a nagy váltások ideje, ahogy mondják, ahogy az apja is mondta és tette. Kicsit kölyökképzű, de már érzi, hogy nem lesz ez mindig így, most úgy érzi, szívesen újra tanulna járni, beszélni és gondolkodni, és talán szeretni is. Mindent szívesen újrakezdene, igaz, a mai fejével...

Csengetnek az ajtón. Szokatlan időpont ez egy látogatásra...-gondolja Adél. Barátok ilyenkor ritkán keresik már fel a családot. Egyébként is kiment már a divatból az összejárás. Miközben a mosogatóban a tésztaaszúróból szálazza a spaghetti maradékot, némi nosztalgiával, és a régi jó vacsora partik emlékével a szívében, az akkori társaságból egy régi barátnője üzen a telefonjára. Megnézi a telefont, aztán félrerakja az immár érdektelen és személytelen chat-be bele se kezd...

Kinéz a kulcslyukon. A lépcsőházban gyenge a világítás. Egy ötven körüli, jól öltözött, kosztümös nő kontúrja rajzolódik ki. A nő egy fél fejjel alacsonyabb nála, dús a haja, élénk a tekintete. Kíváncsi és kacér a nézése, ahogyan a kémlelőn figyeli őt Adél. Arcán a ráncok tagadhatatlanul jelzik az idő múlását, de egészében véve fiatalos és dinamikus nő benyomását keltik. Egy olyan nő áll kint, aki kortalan tud maradni, legalábbis a külsőjét tekintve bizonyosan.

Teresa lenne az??! Öt éve már, hogy nem találkoztak. Nem Adélen múlt... - fut át hirtelen az agyán e pár év. Meglepettségében Adél várhatja őt, még nem tud ajtót nyitni. Teresa ezt a régi címét tudta, vagy ha tudta is a másikat, ez volt hozzá közelebb, hisz ő is budai.

Adél nem tudja mire vélni a dolgot, a helyzet egyszerre abszurd, és kegyelemteljes. Valójában mindig erről álmodott, hogy egyszer csak valahol összefut majd vele, de

sosem gondolta, hogy Teresa így beállít hozzá, ráadásul oda, ahol ő már nem is lakik. Honnan tudhatta ezt? Micsoda véletlen, hogy épp akkor jött, amikor ő ott van...

Titkon bízott abban, hogy a véletlen lesz az egyetlen rendező elve kettejük újbóli kapcsolatfelvételének, és úgy találkoznak, hogy neki nem kell őt többé megkeresnie. Úgy képzelte, hogy a bíróságon fognak véletlenül találkozni. Esetleg addig is, amíg nincsen ott tárgyalása, talán a Szt. István krt. elején, a Margit-híd pesti hídfőjénél botlanak majd egymásba a villamos megállónál. Utóbbit persze merészebb pillanataiban képzelte csak el, mivel a budait Pestre, vagy a pestit Budára csak fontos teendője viszi át. 1873 előtt azért, mert nem is volt még egy város, meg nem is nagyon volt mivel és miért átkelni az átlagembernek, ma pedig azért, mert akkor a dugó, hogy kétszer is meggondolja az ember, hogy átkel-e a Dunán.

Teresa belép a lakásba, és mivel kínos lenne hirtelen távozniuk, és Adél a családdal sem szeretne leülni, így a sarokban, a szalon körasztalához telepednek le. Még nem kész arra, hogy leüljön és szembenézzon Teresa-val.

A televízió szerencséjükre elég hangosan megy ahhoz, hogy a család észre se vegye, hogy látogató érkezett. Egyébként kínos csendben találnák magukat... Amikor túl sok történést kellene elkezdni mesélni, és kibogozhatatlan, elvarratlan szálak maradtak a múltban, nem lehet mást tenni, csak viselkedve pletykálni vagy kínos csendbe zárkózni. Az asztalon egy teáskannában könnyű jázmin tea gőzölög. Adél közben mintha fontos hírré kapná fel a fejét, kinéz oldalra, teát tölt, és a tévét bámulja egy ideig a nyitott szobaajtón át. A National Geography-n kedvenc műsora megy, de most nem tud odafigyelni rá. Csak egy szót kap el az egészből: „Jutalomközpont”...

Adél elnézést kér, kimegy a mosdóba. A váratlan látogató szintén zavarban van, bár kevésbé, mint ő. Teresa rá akar gyújtani, elővesz egy cigarettát és kimegy a kertbe. Tavasz van, a kertben kupacokban ég az égetnivaló gaz. Adél később követi csak őt, úgy gondolja, inkább még elpakolja a teáskészletet. Aztán elindul, nagy levegőt vesz, de valami csavarni kezdi az orrát. Ahogy kinéz, hatalmas a füstöt lát terjengeni a kertben...

Amikor leér, észreveszi, hogy a sok kis tűzkupac ekkorra már lángok formájában közelít a ház felé. A tűzoltók hamar odaérnek, és az addigra komoly lángokat megfékezik, még mielőtt azok a házat elérnék. A ház lakói mit sem vettek észre ebből mindaddig, míg a sziréna fénye be nem világít az ablakokon.

Nyugalom szállja meg Adélt az izgalmak után, de jobbnak látja, ha elmennek innen, ki tudja, még mi jöhet ezen ez a nyugodtnak indult estén... Bár a társaság más szempontból biztonságot adna mindkettőjüknek, hogy végre belevágjanak a beszélgetésbe, Adél felajánlja Teresa-nak, hogy menjenek el sétálni a Dunapartra.

Elindulnak egy szűk utcán, hogy betérjenek az első kocsmába, ahol rá lehet gyűjtani. Egyre kevesebb ilyen hely van már. Fény szűrődik ki egy pincéből, elegáns ajtó fogadja őket, ahonnan rend és tisztaság érződik ki. Ahogy belépnek, még mindig nem világos, hogy mi az üzlet profilja. Éppúgy lehetne ez egy ingatlan iroda, mint egy étterem, vagy egy számítástechnikai szaküzlet. A nyitva tartásból ítélve egy elegáns étteremre tippelnek.

Az ajtóban egy fiatal, szőke meleg férfi tessékeli a két hölgyet beljebb. Leérnek. Egy nő fekszik, betakarva, akit éppen sminkelnek. Kiderül, hogy egy szépség szalonba léptek, ami ismét nem a legalkalmasabb hely egy bizalmas beszélgetésre. Megfordulnak, és a szűk lépcsőn elindulnak felfelé. A kapunyitó ezúttal a raktárban telefonál, éppen egy randevút fixál. Rosszalló pillantással méri közben végig a két sarkon fordult nőt.

Este tíz óra lehet, és a környéken már minden zár. Elindulnak a Gellérthegy irányába. A megállóban Teresa telefonál, valaki otthonról hívhatja, annyit hall Adél, hogy Teresa biztosítja a hívót, hogy indul haza nemsokára. Talán az anyja, vagy a lánya lehetett? Adél felszáll az érkező villamosra, míg Teresa a megállóban marad. Adél ezt nem látja, csak miután a villamos már kihúzza a megállóból. Adél nem tudja Teresa számát, mert nincs már benne a mobiljában, hisz sok éve nem beszéltek. Átfut rajta, hogy ez is egy gonosz tréfa lesz, a múlt egyre kegyetlenebb leckéjének ismétlése, és jól rászedte őt a partnere? A lelkesedés még mindig röpíti őt, megállóról megállóra, miközben a túloldalon a pesti korszó kivilágított hoteljeit bámulja.

Leszáll egy étterem előtt, ami inkább egy nagypolgári lakásból átalakított borbemutató terem, fehér abroszos asztalokkal, tágas terekkel. Nem épp idilli egy ilyen beszélgetésre, de mivel nem tudja, hol lehet Teresa, nem ment-e haza, lényegében mindegy neki, hova térnek majd be. Így baktat a rakparton az étterem felé, amikor megcsörren a telefonja...

Teresa az, kérdezi, hogy hová menjen. Adél nem tudja, hogy pontosan hol is van, de megbeszéli, hogy a Parlament felé haladnak és ott találkoznak, ahol a két párhuzamos vágányon futó villamosuknak az első közös megállója van...